

Geachte leden van de commissie BWB,

Helaas ben ik niet in staat in te spreken in uw vergadering van 20 maart. Ik had dat graag gedaan.

Want de beantwoording van de raadsvragen (23bo0088226) en met name het antwoord op mijn brief zijn uitermate teleurstellend:

1. Waar ik de gemeente een 'computer says no mentaliteit' en juridische 'kan-niet taal' verwijt (in plaats van met een 'make it happen' mentaliteit), krijgen u en ik geen oprechte introspectie maar een antwoord waar het college zich op de borst klopt en in juridisch dichtgetimmerde taal – je zal maar aansprakelijk voor zijn of een precedent scheppen- haar straatje schoonveegt: De burger snapt het niet, dat hij zich onbegrepen voelt en de gemeente niet behulpzaam vindt is onmogelijk want er komt een loket. Dat er met mij gezocht is naar wat wel kan, herken ik onvoldoende. Als een beeld niet herkent wordt, kijk je waarschijnlijk niet nieuwsgierig genoeg.
2. Aan het fundamentele punt uit mijn brief wordt voorbijgegaan: verschillende belangen (verduurzaming, welstand, woongenot en kosten/baten) kunnen met elkaar botsen en moeten dan integraal worden afgewogen. Dat is in elk geval wat de omgevingswet beoogt, maar dat gebeurt nu totaal niet. En ik ben er niet gerust op dat dit in de nieuwe welstandsnota opeens is opgelost.

Gelukkig is afgelopen maandag een ambtelijke delegatie bij mij aan de keukentafel geweest om de casus te bespreken. Dat was een erg prettig gesprek waarbij we volgens mij goed nar elkaar geluisterd hebben en over en weer de nodige kwartjes van begrip gevallen zijn. Daarvoor complimenten aan de gemeente. Een aantal punten werd duidelijk:

1. De gemeente doet erg haar best duidelijk en begrijpelijk te communiceren, maar zelfs voor mij als bestuurskundige is het nog moeilijk te volgen. Dat blijft vanuit de binnenwereld altijd lastiger dan je denkt.
 1. Dat zit voor een groot deel in de juridische voorzichtigheid: om bestand te zijn tegen juridische procedures, staat er vooral wat niet kan, in juridisch jargon, en vallen de handreikingen en goede bedoelingen weg.
 2. De machteloosheid die je voelt tegenover een 'systeem' is niet te onderschatten als je er tegenover staat.
2. Aan de keukentafel geldt andere logica dan aan de beleidstafel:
 1. Ja, totale verduurzaming is – zoals de gemeente stelt - theoretisch mogelijk zonder de contouren van mijn huis te veranderen.
 2. Maar dat wordt wel lastiger en duurder dan met fundamentele aanpassingen. Zo zal het zonder flink groot plat dakoperavlak onmogelijk zijn voldoende zonnepanelen voor onze hele VVE te kunnen plaatsen terwijl isolatie van het schuine dak duurder is dan een nieuw vierkant dak plaatsen.
 3. Voor mij als eigenaar is een ingrijpende verbouwing waarna ik niet meer woongenot en waardevermeerdering heb, geen interessante investering en zie ik er van af.
 4. Dat kan een gewenste uitkomst van beleid zijn (ons dakenlandschap is zo waardevol, dan maar minder mensen die kiezen voor verduurzaming). Het omgekeerde kan ook (al zetten mensen een draaimolen op hun dak, als ze maar kiezen voor energieneutraal). Of misschien iets er tussenin. Dit vereist een integraal afwegingskader waar alle belangen worden meegenomen en de consequenties van beleid worden geaccepteerd. You can't have your cake and eat it.
3. Een goed integraal afwegingskader, waarbij de burger zich gehoord voelt en alle belangen goed worden afgewogen (en de burger dus meer begrip heeft als de uitkomst negatief is) en

waarbij de gemeente zo behulpzaam mogelijk is om te helpen een ‘beter dan zero sum’ uitkomst te krijgen, is niet eenvoudige te organiseren en heeft een lange en lastige weg te gaan. Bij de ambtelijke delegatie merkte ik daar wel ambitie voor, maar als ik de brief van de wethouder lees lijkt het me goed als deze zich wat minder defensief en meer open opstelt.

Ik hoop dat u de uitvoerende macht kritisch blijft bevragen over ontkokering, integrale afweging en haar relatie tot burgers. We hebben elkaar hard nodig om onze stad mooi, schoon en vriendelijk te houden.

Rogier Elshout